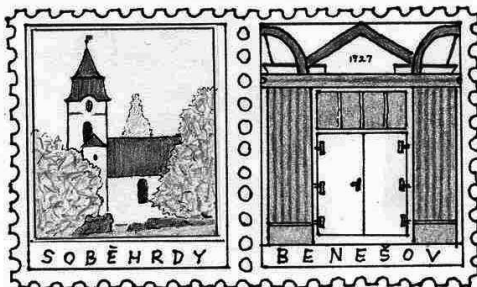

ČÍSLO 69 (4/2011)

PROSINEC 2011

Věstník evangelických
sborů
na Benešovsku

SOBĚHRDSKÝ BRATR

ADVENTNÍ ZAMYŠLENÍ

Napřimte se a zvedněte hlavy, neboť vaše vykoupení je blízko (Lk 21,28)

Milí bratři a sestry v Kristu, začala doba adventní. Neměla by to být doba nervozity, vyčerpání, shánění. Měla by to být radostná a pokojná příprava na čas vánoční. Což je ale v úplném protikladu se šilenstvím, které se v předvánočním čase objevuje kolem nás.

Můžeme tuto postní dobu brát jako příležitost k mnoha věcem, které v celoročním shonu nestíháme. Můžeme sami dělat jakoby méně. Stoupnout si trochu stranou a přemýšlet nad životem, který žijeme, nad kolejemi, kterými jedeme. Můžeme se více věnovat modlitbě, ztišit se, nechat na sebe působit Boží proměňující blízkost.

Adventní čas může být příležitostí narovnat si věci jak s Hospodinem, tak s druhými lidmi. Můžeme se zamyslet nad hierarchií hodnot, které ve svém životě zastáváme. Jaký prostor má v našem životě Bůh, modlitba, ztišení, meditace, čtení Bible? Jaký prostor mají moje vztahy k různým lidem, k lidem, mezi kterými se pohybují, k městu, ve kterém žijí, k církvi, ke společenství našeho sboru?

Pavla Janděčková

Text: Izajáš 35:1–10; Mk 7, 31–8,10

Ježíš jde zpět ke galilejskému jezeru a prochází územím Dekapole. Před časem tu vyléčil démony posedlého člověka, který žil v hrobech a bil se řetězy. A ten člověk potom svědčil o Ježíšovi v Dekapoli, ale oni ho nepřijali. Chtěli, aby Ježíš od nich odešel, protože vzbuzoval mnoho neklidu.

Ježíš je totiž člověkem neklidu. Boří staré dobré zvyky a tradice. Naposled to dokonce šlo až za hranice únosnosti: Mezi lidmi se říká, že se nechal poučit od pohanky. Od syrofenické ženy. Pak prohlásil všechno jídlo za čisté a ještě začal uzdravovat pohany. Ježíš ničí to, co je pro lidi svaté. Stýkat se s pohany a nakonec je také uzdravovat – předávat jim sílu – která byla dána jenom Izraeli, to je příliš.

Ježíšova špatná pověst roste. Přesto neklesá jeho odhodlání jít touto cestou utrpení. Cestou odmítání, cestou překážek. V Dekapoli s ním nechtěli mít nic společného. A přesto tímto územím opět prochází, opět odhodlán svědčit.

Takový je přicházející Mesiáš. Spíš nechtěný, než chtěný, spíš nepříjemně překvapující, než radostně očekávaný. Tak vstupuje Ježíš do života lidí, tak vstupuje i do našeho života. Jako ten, kdo proráží naši vlastní hluchotu a slepotu.

Jak víme, uzdravení nejsou v Novém zákoně jen tak. Nový zákon není lékařská kniha, není to seznam chorob a vyléčených pacientů. A Marek se pokouší těmito Ježíšovými činy předat svou zkušenost víry. Každé uzdravení je tak zároveň odkazem na zprávu o Ježíšově moci uzdravit hluboce zakořeněné nemoci lidí obecně.

Přivedou k němu člověka hluchého a špatně mluvícího – kraličtí mají – „němého“. Tento člověk asi není pohan, to by nám o tom Marek řekl. Možná je to Izraelita. Izraelita, ten který by měl mít přece uši k slyšení a oči k vidění.

Marek zase provokuje. Podívejte, je to Izraelita, a přesto je hluchý a němý! Přestože patří do správné party. Nějak vám to nefunguje! Pohany opovrhujete a sami máte mezi sebou hluché a němé.

Já vím, i tato výtky se obrátí proti nemocnému. Oni ti lidé víry totiž říkají: To ne my, to on určitě za to může. Bůh ho stihl

slepotou a hluchotou, protože něco určitě udělal. Jenže jak jsme slyšeli, tohle přesně Ježíš vyvrací. Ježíš přináší lidem Boha, který naopak uzdravuje. Boha, který nechce nemoc a bolest. Je to tedy důkaz proti nim. Možná ti samospravedliví lidé z Dekapole tušili, že s Ježíšem zase budou problémy. Proto ho už jednou vyhnali.

A tak by mj. mohl být letošní advent znamením přicházejícího Mesiáše, který nám ukazuje to, co odmítáme sami vidět: že není rozdíl mezi věřícím a pohanem v tom smyslu, že bychom byli lepší než oni. Že i my sami býváme stíženi slepotou a hluchotou. Že ani u nás, se víra, naděje, láska nedostává ke slovu a k činu, ač by to právě u nás mělo být samozřejmostí.

Ježíšova víra snáší ústrky a nenávisť, a tak se Ježíš nebojí jít tam, odkud ho vyhnali, aby znovu svědčil o uzdravující moci Hospodinově. A tak i tam, kde se víra stala pouhým zvykem a pouhou tradicí, stane zázrak – podle proroctví Izaiáše: *Tehdy se rozevrou oči slepých a otevrou se uši hluchých.* (Iz 35,5)

To je jedna rovina uzdravení: společensko-duchovní. Druhá rovina je osobnější. Příběhy evangelia jsou napsány velmi spore. A tak je důležitá každá zmínka „navíc“. Každá poznámka zpřesňující, jak se to stalo. V tom dnešním příběhu je jich několik:

1. Vzal ho stranou od zástupu. Nico ter Linden poznamenává, že ten muž se před světem lidí dávno uzavřel. Možná že zažil pro svou nemoc mnoho zlých slov. A tak Ježíš léčí přesně tak, jak ten či onen nemocný potřebuje. Když lidé léčili demony posedlého řetězy, Ježíš přišel s pouhým slovem. Když mu říkali, že si za to může sám, protože třeba málo věří, Ježíš, místo aby veřejně soudil, přijde k němu a vezme ho stranou od lidí. Tam, kde už nikdo neodsuzuje. A tady jsou jenom oni dva a Hospodin. Jedině tak může člověk přijít sám k sobě. Před tváří Boží. Tak Ježíš nastolil skutečný vztah plný důvěry.

2. Vložil prsty do jeho uší, dotkl se slinou jeho jazyka. Ježíš dal průchod jeho sluchu i jeho řeči. Předal mu svůj sluch a svou řeč. Jako by Bůh znovu stvořil člověka z prachu a země a vdechl mu svůj vlastní dech. Ježíš nesoudí, ale dává z toho, co má. Podobně nás Ježíš vede při Svaté Večeři Páně: Dávejte si navzájem z toho, co máte. A uvidíte, že budete mít dost. To je poselství nasycení čtyř tisíců. Nesuďte, ale dávejte z toho, co máte. Když člověk nechá Ježíše přijít až těsně k sobě, zažívá uzdravení. I vy se můžete navzájem uzdravovat. Podle mého příkladu.

3. Ježíš vzhlédl k nebi, povzdechl a řekl „Effatha“. Ježíš

prosí Hospodina, aby navrátil víru tomuto člověku. Aby ten člověk našel sílu i přes ústrky, které mu druzí způsobili a kterými v něm víru udusili. Ježíš vzdychá s celým stvořením: *Víme přece, že veškeré tvorstvo až podnes společně sténá a pracuje k porodu.* (Řím 8,22) *Tak také Duch přichází na pomoc naší slabosti. Vždyť ani nevíme, jak a za co se modlit, ale sám Duch se za nás přimlouvá nevyslovitelným lkáním.* (Řím 8,26) Ježíšův povzdech, to je naděje i pro nás, naděje, která nás vede a pozvedá. Tak ujišťuje, že bojuje s námi a po našem boku.

4. Uvolnilo se pouto jeho jazyka. Ten nemocný uviděl najednou otevřený průzor do věčnosti. Cosi se v něm uvolnilo a on začal být vidoucí. Uvolnilo se pouto a on uviděl, že před ním nestojí ledajaký mesiáš. Ten člověk uviděl stejné otevřené nebe, jako se objevilo před umírajícím Štěpánem. Ten člověk možná dokonce spatřil otevřený Ježíšův hrob. Evangelista chce říci, že se tomu člověku určitým způsobem rozblesklo. Ne jinak. Tak se otevírá duch, který chápe. Ten člověk pochopil – kdo je Ježíš.

5. A mluvil správně. Ježíšovi nešlo o to, jestli mluví správně foneticky, ale jestli mu to došlo.

Vypadá to, jakoby čekal – možná s napětím – až ten člověk promluví. Promluví správně? Prozření je tedy věc duchovní, ne fyzická. I kdyby se tomu člověku někdo zase posmíval (možná proto), že věří báhorkám nebo na směšného mesiáše, ten člověk už prozřel. Už viděl nebe otevřené. Už mu to nemůže nikdo vzít. A tak o tom zpívá a v krajině Dekapole zní znovu píseň o podivném mesiáši, Ježíši z Nazareta. A lidi se tomu zase divili, a pochopili to podstatné – že totiž Ježíš z Nazareta zase jednou:

6. „Dobře všecko učinil. I hluchým dává sluch a němým řeč.“ Z úst jim zazněla chvála, kterou známe z první kapitoly Bible. To co Bůh učinil – bylo dobré. Tam, kde je Ježíš, je i Hospodin se svou stvořitelskou silou. Jinými slovy – co činí Ježíš, je dobré. On nic zlého nikomu neudělal. Nedopustil se hříchu, řekne apoštol v listu Židům. Ježíš zvěstuje, že Bůh chce dobro a ne zlo. Bůh otevírá lidem oči i uši. Zavřené beznadějí, pomluvou, neštěstím, osaměním.

Ježíšovi je líto lidí, a tak je opět sytí. Proč evangelista radí příběh o nasycení zástupu tak blízko prvního nasycení? Proč zvěstuje, že se nasýtilo méně lidí (čtyři tisíce), než při prvním nasycení (pět tisíc)? Sedm zbylých košů chleba oproti pěti. Ubylo Ježíšovi sil? Evangelista není negramotný hlupák. Je to vzdělaný

člověk, teolog, který ale – na rozdíl od mnoha jiných vzdělanců své doby – uvěřil Kristu. Jak jsme viděli, každá věta evangelia je promyšlená a důležitá. Marek nám chce tímto podivným řazením zázračného nasycení tisíců říci něco důležitého o Ježíšovi. V Izraeli je totiž čtyřka víc než pětka a sedmička víc než dvanáctka. První nasycení platilo pro Izrael, toto druhé nasycení platí pro celý svět.

Ježíš uzdravil pohanku. Jeho moc platí i pro pohany. Tedy Ježíšova hostina je tu pro všechny. Ta první měla být apelem pro lidi v Nazaretu, kteří ho nepřijali. Ta druhá je znamením pro všechny národy. I pro ně je místo. Marek chce říci, že Ježíšovy dary se rozšiřují donekonečna. Jeho moc nemá hranic.

Druhé nasycení se koná na rozdíl od prvního v oblasti hraniční, pohanské. Proto i my dnes můžeme společně tuto tajemnou moc Božího rozdávat společně prožít. Jsme pozvaní ze slitování Božího. Proto, abychom prozřeli, že i pro nás je jedinou cestou cesta trpícího mesiáše. Cesta slitování a otevřeného srdce pro druhé. Vždyť i takové nás Ježíš našel.

Petr Turecký

OHLÉDNUTÍ

PAMĚTNÍK ČESKOBRASTRSKÝCH ZAČÁTKŮ V BENEŠOVĚ

➤ Za br. Karlem Skopcem

V pátek 7. října jsme se v benešovské obřadní síni rozloučili s br. JUDr Karlem Skopcem. Narodil se r. 1914. Jeho maminka pocházela ze soběhrdského sboru. Byl živou kronikou našeho sboru. To, co my známe z fotografií z r. 1927 – stavba sborového domu, manifestační průvod z hotelu Pošta do nově otevřené modlitebny – osobně pamatoval a dovedl o tom vyprávět. Konfirmoval ho první benešovský farář J. Šlechta.

Z br. Skopce vyzařovala až do konce vnitřní neochvějnost. Pevnost člověka, věrného hodnotám, jež mu byly vštípeny a které přijal za své. Stálost člověka, který zůstává věrný těm, kdo mu byli na jeho životní cestě darováni. Na takovéto životní cestě člověk neopouští jedny hodnoty pro jiné, momentálně výhodnější (a že takových proměn a životních nabídek za jeho dlouhý život bylo).

Věrně pamatuje na to, co patří podstatně k lidskému životu, co ho dělá skutečně lidským. Lidským podle Božího zaslíbení a určení.

Dlouhá léta sloužil benešovskému evangelickému společenství jako presbyter nebo doprovodem při bohoslužbách. Pak ho ve sboru nebylo moc vidět, protože spoustu let pečoval o manželku. Ale kdykoli jsme se potkali, patřila jedna z prvních otázek sborovému společenství a konkrétním lidem, s kterými tu ušel kus života. Jeho zájem ilustruje i otevřenost, s níž přijímal naše vikáře a vikářku. Nejenže si pamatoval jména, ale vyptával se i na jejich další osudy.

Když člověk věrně drží, to co přijal, nejsou jeho vzpomínky žádným planým sentimentem. Spíš se zájmem sleduje, kudy vedou dál lidské cesty. Tenhle zájem – zájem o lidi, o kvalitu lidského žití – vyzařoval z br. Skopce, když vyprávěl o mladistvých sportovních či hudebních zážitcích, když ukazoval fotky z trampské osady Údolí návratu nebo čím dál početnějších rodinných sešlostí. A i když ho v posledních měsících upoutala nemoc na lůžko, neuzavřel se uprostřed potíží s tím spojených, ale svůj zájem projevoval dál.

Když se takový život uzavře, napadá člověka: Nepředstavoval, i vzhledem k víc než kmetskému věku, jakýsi výhonek či pozůstatek jiného světa? Kde se ještě lidé měli rádi a byli věrní vštípeným hodnotám? Neuzavírá se s ním kapitola starých evangelíků, starých Benešáků, starých trampů, lidí s „prvorepublikově“ aktivním a odpovědným postojem k životu?

Poselství proroka Micheáše, jemuž jsme při pohřbu naslouchali, nás našťěstí nutí ptát se jinak: Kde takový život koření? Z čeho čerpá sílu a vytrvalost? Člověče, bylo ti oznámeno, co je dobré a co od tebe Hospodin žádá: jen to, abys zachovával právo, miloval milosrdenství a pokorně chodil se svým Bohem. (Mi 6,8)

Bratru Skopcovi bylo dobrodiní a síla poznání, co je dobré, vštípeno v rodině a evangelické církvi. A z jeho vzpomínek a zájmu vyzařovalo: Tohle je dědictví, z něhož se dá žít. To člověka narovná, i když se ho snaží ohnout doba a poměry, a nebo ho ohne stáří a ubývající síly.

Chodil jsem si za bratrem doktorem Skopcem doplňovat znalosti a navazovat zpřetrhané nitky příběhů našeho sboru i našeho města. Sboru i města s mnoha vykořeněnými osudy a opakovaně přemazávanou pamětí. A vždy znovu jsem si uvědomoval: Ono to vlastně není tak, že staří lidé potřebují ty mladší, výkonnější,

produktivnější. To my mladší potřebujeme ty staré. Svědectví o jejich životním ukotvení. Jejich paměť. Jejich vyprávění. Bez toho všeho vlastně nebudeme za chvíli vědět, proč tu být. Ani jako křesťané, ani jako občané. Doba a poměry s námi budou otrocky smýkat a skončíme jak bezmyšlenkovitá a zbytečná stvoření. Čemu a komu bude pak sloužit ona vzývaná výkonnost?

A tak díky Hospodinu za životní svědectví každého člověka, které druhým ukazuje, odkud a kam má cenu v životě mířit a co že je vlastně pro nás lidi opravdu dobré.

Tomáš Trusina

➤ **POVÍDÁNÍ o H.O.D.**

Letos v létě jsem se vydala do světa. Dá se říci, že skoro neplánovaně a znenadání. Má kamarádka Máří mi na začátku července vyprávěla o jedné křesťanské komunitě v Anglii, kam plánovala odjet a přesvědčila mě, abych tam přijela za ní. Na začátku srpna jsem tedy seděla v autobuse do Londýna. Komunita se jmenuje House of Open Door (H.O.D.) a je ekumenická pod katolickou správou. Nachází se v maličké vesničce jménem Childwickham. Z Londýna se tam dá dojet autobusem nebo vlakem. Childwickham je kouzelná vesnička jako vystřižená ze všech typických pohledů, která leží v srdci kraje Cotswolds. Je tam absolutní ticho a klid, jediný Inn, tedy hospoda, je skoro pořád zavřený. Komunita obývá rozsáhlé prostory na kraji. Patří jim několik budov a také pozemky. Dýchá tam na vás mír a pohoda. Bez nadsázky. Najdete zde jezírko, potok, lesík, obrovskou louku, pole, keramickou dílnu, vše nádherně upravené. H.O.D. začala fungovat už v 70. letech minulého století a za tu dobu jí prošlo mnoho lidí. Členy komunity jsou totiž nejenom obyvatelé komplexu, ale zároveň i rodiny, které bydlí nedaleko a účastní se programu. Dá se říci, že vedoucím komunity je momentálně Klára, která už žije přes 10 let v Anglii a dokáže v pohodě zajistit fungování. Každý červenec je vyhrazen mladým. Od začátku měsíce se až do konce prvního týdne v srpnu koná takzvaný Focus. V tu dobu se tu potkávají mladí lidé, hlavně křesťané, z celého světa. Celý měsíc probíhá intenzivní program, který je zaměřen na rozvoj osobnosti, víry, vztahu s Bohem a samozřejmě kromě toho dochází k seznamování s mnoha úžasnými lidmi. Program je veden skrz různé přednášky, výlety, aktivity, odpoledne je tu možnost zúčastnit se různých workshopů a rozhodně se nezanedbávají sportovní aktivity. Samozřejmě je i práce. Cena pobytu je totiž pouze 6 liber za den, pokud není

Focus, neplatíte nic, a tak je každý zapojen do nějaké dobrovolné činnosti – kuchyně, úklid, práce na zahradě a jiné. Několikrát týdně jsou chvály s živou kapelou a prakticky kdykoliv je možné setkat se s nějakým členem komunity a mít soukromý rozhovor. Součástí je i kaple, v nedaleké vesnici Broadway i kostelík. Všichni lidé jsou neskutečně otevření a přátelští. Můžete tam přijíždět s obavami a pochybnostmi, ale ty rychle zmizí. Nikdo si na nic nehraje a ze všech doslova sálá ochota vyslechnout vám a pomoci. Já tam strávila necelých 14 dnů a je to málo. Příští rok se tam rozhodně chystám znovu a doufám, že na delší dobu. Účast na Focusu je limitována pouze věkem, musí vám být 16 a víc. Jinak se během celého roku konají CRC programy určené pro dospělé. Součástí komplexu je i dům, kam můžete přijet jen tak bez jakýchkoliv závazků a chvíli pobýt.

Zde je odkaz – <http://www.houseoftheopendoor.org/>, pokud byste chtěli vědět víc. Tady najdete spoustu informací včetně kontaktů. Skupina lidí, která se tam sjíždí, se vždy neskutečně sžije a vznikají přátelství, která nekončí odjezdem domů. Zároveň jste už napořád součástí jedné velké rodiny. Pokud bude někdo z mládeže chtít jet příští rok taky, moc ráda poskytnu ještě další informace.

Noemi Mottlová

➤ KONVENT, LISTOPAD 2011

Tak, a je to tady. V roce 2009 a 2010 jsem na stránkách Soběhrdského bratra informovala o konventu pražského seniorátu s pokusem o vtip a nadhled. Teď budu umírněná. Stala jsem se totiž předmětem hlasování a hned zkraje jsem svou nepozorností způsobila zmatky. Hlavně sobě. Nebudu vás příliš napínat – byla jsem navržena jako druhý laik do předsednictva konventu, nominaci jsem přijala, protože jsem „si myslela“, že jsem volena coby náhradník. Víte, co to je, „něco si myslet“? Byla jsem zvolena, potěšilo mě to; ale po požadavku, abych se přesunula za stůl ke zbývajícím členům předsednictva, mi poklesla čelist. No, odseděla jsem to tam až do konce. Je to na čtyři roky; slibuji, že příště budu vzorně připravená a budu vás zastupovat už s rozvahou (doufám☺).

A teď trochu faktů:

54. konvent pražského seniorátu ČCE 1. zasedání se konal 12. listopadu ve Farním sboru Praha – Střešovice. Z 87 konventuálů

jich bylo přítomno 78. Projednávalo se 21 bodů, včetně několika voleb. To nejdůležitější shrnu:

- předsedou konventu, přesněji předsedkyní se stala Abigail Hudcová
- opakovanou volbou se stal seniorátním farářem na poloviční úvazek br. Bartošek
- byla projednána zpráva seniorátního výboru o koupi, finančním krytí koupě a současném (ne)využívání bytu pro faráře v Berouně (bude zatím pronajímán, dokud se nepodaří obsadit sbor novým farářem)
- byl schválen návrh rozpočtu seniorátu na rok 2012 a návrh repartic na rok 2012, což pro naše sbory znamená následující odvody:

	seniorátní r.	celocírkevní r.
Benešov	6 072,- Kč	11 589,- Kč
Sedlec-Prčice	1 496,- Kč	2 857,- Kč
Soběhrdy	5 500,- Kč	10 497,- Kč

Mirka Nulíčková, FS ČCE Benešov

➤ **INSTALACE DALIBORA ANTALÍKA**

23. října 2011 byl ve Farním sboru ČCE v Bukovce instalován farářem „náš“ vikář Dalibor Antalík. Jeho kázání „Která je široká a která úzká“ (Matouš 7,13–14) si můžete přečíst v Protestantu č. 9/2011. Slavnostní bohoslužby se zúčastnilo i několik zástupců našich sborů – z Benešova, Prčic a Soběhrd.

Po příjezdu nás překvapil opravený kostel, kterému však zřejmě škodí blízkost frekventované silnice; také farní budova s několika místnostmi i pěkná vilka, určená pro faráře a jeho rodinu.

V kostele nás zaujaly kvalitní varhany, na které doprovázela mladá studentka a posloužila v průběhu instalace bezchybně přednesenou skladbou J.S. Bacha.

Bratři a sestry ze sboru v Bukovce přišli v hojném počtu, občerstvení po instalaci bylo bohaté, diskuze pak ještě bohatší.

Líbilo se nám tam. Přejeme bratru Antalíkovi vše dobré, Boží milost a pokoj.

Mirka Nulíčková

Poděkování

Občas rozebíráme na těchto stránkách finanční situaci benešovského sboru. Nebývá příliš růžová. Proto s velkou radostí vyjadřujeme vděčnost všem salárníkům a dárcům, kteří v současnosti přispívají do sborové pokladny a na sborový účet. Mohli jsme zaplatit všechny plánované odvody včas, také odvést poslední splátku půjčky JTD a průběžně hradit všechny faktury. Děkujeme; finanční obětavost sborových bratrů a sester je značná i ve zhoršujících se ekonomických podmínkách.

Mirka Nuličková, za staršovstvo benešovského sboru

➤ **DĚTSKÁ VÍKENDOVKA VE STRMĚCHÁCH** **(27.10. – 29.10. 2011)**

Letošní podzimní víkendovku jsme strávili na faře ve Strměchách, nedaleko Pelhřimova. Poté, co někteří odpadli pro nemoc, účastnilo se jí nakonec 10 dětí z Benešova, Vlašimska, Sedlce-Prčice, jejich přátel z Klenčí a Prahy. Nechyběly ani dívky, které v minulosti pobývaly v azylovém domě Diakonie ČCE ve Vlašimi.

Tentokrát jsme se rozhodli jet do Pelhřimova místo autobusem vlakem. Cesta se nám ale nečekaně prodloužila. Vlaková doprava z Benešova do Pelhřimova byla přerušena, takže na nádraží do Tábora jsme se dostávali náhradní autobusovou dopravou. Autobusy byly přeplněné, davy lidí nás několikrát rozdělily na více skupin. Ale nakonec jsme se všichni sešli v rychlíku v Táboře a v pořádku dojeli až do Pelhřimova.

Pod vedením vedoucích Tomáše Trusiny, Štěpána Zikmunda, Aničky Trusinové, Noemi Mottlové, Dalibora Antalíka a Pavly Jandečkové jsme se s dětmi věnovali příběhu zasvěcenice Samsona (Sd 13–16) Výborné domácí jídlo nám připravovala Jana Trusinová, která na vaření byla tentokrát sama, ale jako vždy to zvládla výborně.

Počasí nám přálo, tak jsme mohli Samsonovy příběhy prožívat formou bojových her v okolní krásné přírodě. V sobotu jsme se vydali na celodenní výlet na nejvyšší vrchol Pelhřimovska, na vrch Křemešník. Je to krásné poutní místo s křížovou cestou. Na vrcholu je kostel Nejsvětější Trojice. Kousek stranou je nová ocelová rozhledna Pípalka. Studánka s léčivou vodou byla vyschlá, žízeň jsme nemohli uhasit ani v místní hotelové restauraci, protože byla výjimečně zavřená. Ale dětem to příliš nevadilo, místo toho se vyřádily se na místních trampolínách.

Děti zde měly bojový úkol – najít oslí čelist, kterou bojoval Samson proti Pelištejcům. Byla dobře ukrytá, ale nakonec ji našly. Cestou zpátky jsme si opékali špekáčky na ohni. Příjemně unavení jsme se vrátili v podvečer zpět na faru.

V neděli, po bohoslužbách v místním kostele, jsme se rozjeli zpět ke svým domovům.

Sestavila Pavla Jandečková

K tradičním vánočním dárkům patří i kniha. Pokud ještě váháte, zde je několik tipů na zajímavé tituly, které vyšly v poslední době:

Nico ter Linden, Král na oslu

Vyprávění z novozákonních evangelií

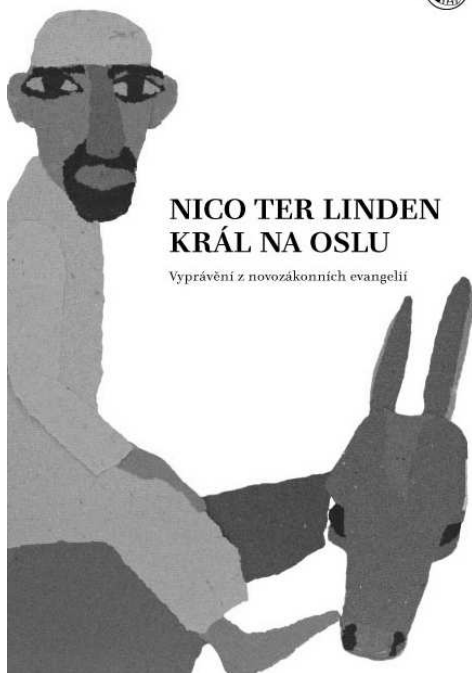

Příběhy z Nového zákona vypráví autor desetiletým a starším dětem. Najdete tu nejznámější podobenství O marnotratném synu, O rozsévači, O nemilosrdném služebníkovi, příběhy o tom, jak Ježíš chodil po vodě, jak uzdravil malomocného nebo jak se pozval na návštěvu k Zacheovi. Uslyšíte též modlitbu Otče náš a její výklad, i další Ježíšova slova o milosrdenství a vztahu k bližním. Celé vyprávění rámuje velikonoční a vánoční příběhy.

Světlem biblických příběhů provádějí malé čtenáře evangelisté Matouš a Lukáš, z jejichž rozhovorů také pochopíte, jak někdy nesnadným vyprávěním rozumět a proč se vlastně do evangelií a do Bible dostaly.

Vhodné pro společnou četbu rodičů s dětmi.

Ilustrovala Ceseli Josephus Jitta.

240 stran formátu 16 x 24 cm, barevné ilustrace, pevná vazba, cena 287 Kč, při objednávce u nakladatele 19% sleva.

Vychází 16.12.2011 na benešovské faře.

Nico ter Linden (nar. 1936) je nizozemský farář a spisovatel. Jeho převyprávění biblických knih pro dospělé vycházelo v řadě Het verhaal gaat... (česky Povídá se...) a dosáhlo značného ohlasu. Začínal jako interpret starozákonních příběhů a jejich inspiraci bere vážně i při vyprávění podle evangelií.

Jiřina Šiklová – Bez ohlávky (Kalich)

Socioložku Jiřinu Šiklovou známe z tisku, rozhlasu i televize jako ráznou ženu, která nejde daleko pro slovo, zakladatelku genderových studií u nás, feministku, ale v knize rozhovorů (Michal Plzák & Magdalena Čechlovská) ji poznáváme z mnoha dalších, leckdy nečekaných úhlů. S neobvyklou otevřeností odpovídá Jiřina Šiklová na otázky týkající se víry, své angažovanosti v KSČ i spolupráce s disentem, popisuje svoji posedlost prací, studiem, celoživotním vzděláváním, rodinné problémy i myšlenky na poslední věci člověka. Z textu postupně vystupuje osobnost nesmírně čestná, obětavá a odvážná, plná pochopení i pro lidi naprosto odlišných názorů, zároveň však pevná v názorech vlastních. Myslím, že je dobré ke knize přistupovat se stejnou otevřeností, s jakou Jiřina Šiklová odpovídala na kladené otázky.

Delphine de Vigan – No a já (Odeon)

No je osmnáctiletá bezdomovkyně, žijící, či spíše živořící, na ulicích Paříže. Vypravěčkou příběhu je třináctiletá Lou Bertignaková, která má IQ 160, přeskočila několik tříd a zrovna začíná pracovat na novém školním projektu. Právě v rámci tohoto projektu se poznává a postupně sblíží s No. Snaží se pochopit, jak se může mladý člověk ocitnout bez domova, naděje na každodenní teplé jídlo a hlavně bez možnosti zařadit se zpět mezi své vrstevníky. Přitom řeší i spoustu vlastních problémů. V jejich rodině došlo před lety k tragédii, která způsobila, že maminka nevychází z domu, celé dny tráví bez hnutí v křesle a tatínek, tváříci se, že je vše v pořádku, občas tajně pláče v koupelně. Lou se rozhodne, s vydatnou pomocí spolužáka Paula, zachránit alespoň No. Knižka, kterou mohou číst stejně tak dospělí, jako vnímaví teenageři.

RECEPTY

Ořechový koláč od Vlasty Matějovské

Těsto: 50 dkg hladké mouky, 20 dkg másla (Hera), 2 vejce, 2 lžice medu, 2 lžičky jedlé sody (nebo kypřicí prášek), 2 lžice mléka, 20 dkg cukru moučka

Krém: 0,3 litru mléka, 1 ½ lžice hladké mouky, 1 ½ lžice Solamylu, 9 dkg cukru krupice, vanilkový cukr. Vše uvaříme na pudink a po vychladnutí utřeme 20 dkg másla a přidáme pudink.

Ořechová směs: Rozpustit 12 dkg másla, 8 dkg cukru moučka, 3 lžíce medu. Přidat 25 – 35 dkg nasekaných ořechů.

Těsto rozdělíme na 2 části. Jednu polovinu upečeme a potřeme krémem. Na druhý díl dáme ještě teplou ořechovou směs a pečeme asi 10 minut. Vychladlé položíme na placku s krémem.

BLAHOPŘEJEME

K narozeninám

Leden Kopriva Miloslav, Chocerady – 81 let, Samek Vladimír, Sázava – 89 let, Litoš Antonín, Senohraby – 90 let

Únor Boháčová Marie, Soběhrdy – 88 let, Matoušková Růžena, Kozmice – 65 let, Matoušková Jana, Petroupim – 35 let, Mikulášková Růžena, Mnichovice – 79 let

Březen Bezoušková Františka, Čerčany – 91 let, Josef Císař, Městečko – 65 let, Doktorová Ludmila, Lštění – 55 let, Geržová Jaroslava, Zádveřice – 79 let, Jan Rataj, Vysoká Lhota – 50 let, Rousková Jiřina, Benešov – 78 let, Suchanová Lenka, Čerčany – 30 let, Vinšová Marie, Benešov – 86 let, Zachová Jana, Petroupim – 86 let

Narozeniny děti

Leden

Únor Vojta Rataj, Vysoká Lhota – 17 let

Březen Nikola Bohatová, Soběhrdy – 17 let, Kamilka Bublová, Klokočná – 8 let, Vlasta Gobyová, Teplýšovice – 17 let, Hudcová Pavla, Ondřejev – 17 let

Jak je to s těmi narozeninami?

Občas se nás někdo ptá, jak je to s těmi narozeninami. Proč toho či onoho příbuzného či spolukonfirmanda – obvykle ze Soběhrd – mezi gratulanty našel, a jiného ne? Odpověď je jednoduchá – neděláme to v každém sboru stejně.

Soběhrdští vypisují z kartotéky gratulace a otiskují je ve „společenské rubrice“ Soběhrdského bratra. Benešovští a Sedleckopřičtí gratulují individuálně. Dopisem či osobní návštěvou. V benešovském sboru máme zavedeno pravidlo, že od 50. do 80. roku věku posíláme gratulace každých pět let (ke

kulatinám a půlkulatinám), potom pokud možno každý rok. Stará se o to obětavě naše dobrovolná sborová sestra Mirka Nuličková. Po domluvě s ní farář Trusina občas některou gratulaci vezme a zajde s ní či zajede osobně. Pokud byste ho chtěli pozvat, dejte mu určitě vědět!

Na podzim jsme se v benešovském staršovstvu dohodli na jedné změně: Od příštího roku budeme „gratulovat“ i pokřtěným dětem při příležitosti 5letého a 10letého výročí jejich křtu. Vždyť pro víru je křest důležitějším datem než narození.

Tomáš Trusina

Několik poznámek na okraj konventu

➤ Odvody

Kdo sledujete průběžně, kolik stojí život sboru, možná jste si všimli, že uložené odvody na seniorátní a celocírkevní účely (tzv. „repartice“) se našim třem sborům snížily. Je to díky tomu, že v našem seniorátu se začíná výrazněji uplatňovat solidarita mezi majetnějšími a méně majetnými sbory. Hospodářské výsledky se promítly i do způsobu rozpočítávání výše odvodů. Důležité přitom je, že s touto iniciativou přišli ti movitější a při projednávání pozměněného systému odvodů nezazněly vlastně výraznější námitky. (A to jinak konventuálově uměji namítat, například jarní debata o koupi bytu pro berounský sbor byla velice „štouravá“.) Jediná námitka tentokrát zněla, zda se má vůbec brát v potaz počet plátců saláru, když na to mají v každém sboru jiné měřítko. Stejně tak poslanci konventu – vlastně jednomyslně (!) – podpořili návrh seniorátního výboru na změnu systému odvodu prostředků do personálního fondu (na platy kazatelů) – tak, aby tam byl alespoň v malém zlomku solidární princip také umožněn. Tento návrh ovšem musí projednat synod. Ve společnosti jsou hodně hlasitě slyšet ti, kdo solidární princip zpochybňují. Proto je dobře, když církev umí jít svou vlastní cestou i tam, kde jde „jen o peníze“.

Vůbec se mi líbí, že jako církev neposloucháme nekriticky nějakého „guru“, či „vůdce“, ale že si své věci v seniorátu a církvi spravujeme prostřednictvím volených zástupců a jejich – někdy jakoby zdlouhavé – domluvy. Když se v naší zemi ozývá otrávenost z toho, jak jednájí poslanci našeho demokraticky zvoleného parlamentu, považujme si toho, že naši církevní poslanci tyto nešvary nepřebírají, ale jednájí jako ti, jimž jde o věc. Dokážou se třebaš střetnout a vyměnit si názory, aniž by to ale znamenalo podpásovky, šíření předsudků nebo nedůvěry k těm, kdo věc vidí jinak. Kéž by i v tomto dokázala být církev trochu víc „solí země“! Kéž bychom – i díky této zkušenosti – dokázali odolávat pokušení dávat důvěru všelijakým vůdcům, kteří slibují, že problémy naší společnosti vyřeší za nás (a posléze bez nás).

➤ A jak je to s těmi platy?

Možná jste si před nedávnem všimli informace, že naši sesterskou církev československou husitskou přistihli státní kontroloři, že bere mzdové prostředky na „mrtvé duše“, tedy fakticky nefungující kazatele. Jestli jde o systémové selhání, nebo nápad vykutáleného člena církevní vrchnosti, jak se obohatit, se teprve ukáže. Ale chci poopravit několik zkreslujících dojmů, které tato informace vyvolala.

Především, způsob, jakým se ustavují kazatelé a kontroluje se jejich pracovní náplň, se církev od církve výrazně liší. A v česko-bratrské evangelické jsou tato pravidla poměrně přísná – kazatelé musí mít odpovídající vysokoškolské vzdělání, a ti, kdo přicházejí bez něj, tedy jáhni, procházejí zas přísným sítím zkoušek a doporučení. Personální fond, tedy platba „z kazatele“ pomohl hned od začátku devadesátých let zajistit, aby se kazatel nemohl usídlit na sboru „bez lidí“, pobírat plat a žít se vlastně kdovíčím. A v současné době se 80% tohoto každoročního odvodu užívá na mzdy kazatelů. Pokud je kazatel vyslán na místo, kde sbor živoří, je toto místo podporováno z rozhodnutí synodu a kazatel musí poměrně podrobně vykazovat, oč se v místě pokouší, co se daří a co ne. Přesto ona informace vrhla světlo na všechny církve, jako by prostřednictvím přibývajících počtu duchovních „vysávaly“ státní rozpočet.

A pak se – bez jakéhokoli porovnávání – objevila informace, jak počet duchovních stoupá – zatímco počet věřících klesá. Napsat to takhle, bez dalších souvislostí, je miň než polopravda, a půlka pravdy může taky lhát. Jako by tu nevládl komunistický režim, který až na výjimky církvím nepřál, tu agresivněji, tu méně agresivně potíral jejich činnost. To se projevilo především na obrovském úbytku kněží, farářů, kazatelů. Napravit tenhle stav, to je hodně zdlouhavý proces. Nejprve se musí najít zájemci o duchovenskou službu, pak musí vystudovat a připravit se – a pak teprve mohou nastoupit – a pobírat plat. Po převratu, v 90. letech, nebylo kde brát. Proto počty duchovních rostou v posledních desetiletích – a je potřeba, aby leckde, byť po zralém uvážení – ještě rostly. Zejména naši katoličtí kolegové by mohli vyprávět, jak „nestíhají“ – kolik energie zabírá péče o neobsazené farnosti a chátrající kostely a jak málo času zbývá na lidi, přípravu a sebevzdělávání.

Sám jsem dnes spíše zastáncem toho, aby si církve platily své duchovní „ze svého“. To ovšem předpokládá, že jim stát alespoň část toho, co bylo „jejich“, vrátí. Málokde v Evropě si totiž na platy duchovních vybírají v církvi jen ze sbírek a darů. Většinou si církve (a to i protestantské) vypomáhají i výnosy z majetku. Dokážou s ním většinou nakládat hospodárně – a ještě přitom podpořit potřebné, na něž ostatní společnost nebere ohled.

Tomáš Trusina

Adventní a vánoční program v kapli ČCE v Sedlci-Prčici

- 18.12. 8.00 – 4. adventní neděle – bohoslužby**
14.30 – vánoční hra dětí a mládeže (pro děti, mládež i dospělé) (v 10.00 – v Benešově)
- 25.12. 8.00 – Narození Páně – bohoslužby s VP**
- 31.12. 17.00 – bohoslužby**
- 1.1. 2012 8.30 – 1. neděle po Narození Páně – „rodinné“ bohoslužby** (pro děti i dospělé)

Na všechna tato setkání jste srdečně zváni.

Vánoční pořad v Soběhrdech

- 18.12. 10:00 bohoslužby – dětská vánoční hra**
- 25.12. 10:00 bohoslužby s VP – Boží hod vánoční**
- 1.1.2012 10:00 bohoslužby**

BENEŠOV – modlitebna Českobratrské církve evangelické, Husova 656

- 18. 12. 10,00 dětská vánoční hra „Svět se mění“**
- 24. 12. 16,30 sváteční slovo na Masarykově náměstí**
- 24. 12. 22,00 ekumenický nešpor**
- 25. 12. 10,00 Hod Boží – bohoslužby s Večeří Páně**
- 1. 1. 10,00 novoroční bohoslužby s Večeří Páně**
- 8. 1. 10,00 bohoslužby pro děti**

VLAŠIM – středisko Diakonie, Benešovská 507

- 27. 11. 8,30 bohoslužby na 1. adventní**
- 25. 12. 8,30 Hod Boží – s Večeří Páně**
- 26. 12. 9,30 ekumenické bohoslužby na zámku**
- 1. 1. 8,30 novoroční bohoslužby s Večeří Páně**

Aktuální program též na www.benesov.evangelnet.cz

Kdo kvůli stáří či nemoci nemůžete přijít na bohoslužby a stojíte (spolu s rodinou) o domácí pobožnost či vysluhování večere Páně, dejte vědět, br. farář Vás rád navštíví.

PRAVIDELNĚ V BENEŠOVĚ

- **NEDĚLNÍ BOHOSLUŽBY** se konají v **Benešově** od **10.00**. Na konci září jsme zahájili cyklus Evangelium podle Lukáše. Nasloucháme při nich stejným textům jako děti v nedělní škole.
- **Ve Vlašimi se konají bohoslužby** vždy 2., 3., 4., popř. 5. neděli v měsíci od **8.30 hodin** ve středisku Diakonie. Obvykle třetí neděli v měsíci slavíme v Benešově i Vlašimi **Večeři Páně**.
- **NEDĚLNÍ ŠKOLA** se koná **zároveň s bohoslužbami**. V řadě Pozvání na cestu sledují evangelijní příběhy z Lukášova evangelia. Vždy **první neděli v měsíci** konáme „**bohoslužby pro malé i velké**“, kam jsou zvány všechny generace. Setkání **učitelů nedělní školy** se koná vždy první týden v měsíci.
- **BIBLICKÉ HODINY na Benešovsku – se konají dvakrát měsíčně v ÚTERÝ od 18.00**. Mimo Benešova zajíždíme společně do Bystřice, Týnce n/Sázavou a Semovic. Letos se věnujeme cyklu „Nenásilí ve Starém zákoně“. **Ve Vlašimi** se konají biblické po rodinách **čtrnáctidenně, a to ve ČTVRTEK od 18.00 hodin**.
- **RODINNÉ BIBLICKÉ** s programem pro děti i dospělé pokračují **ve Voticích** (obvykle jedenkrát za měsíc) a v Mirošovicích, obvykle první úterý v měsíci. Bratr farář vítá, když ho do těchto rodinných společenství doprovodí někdo z centra sboru.
- **Maminky s batolaty** se v našem sboru objevují ve větším počtu, o prázdninách jsme zkusili na faře „**kočárkárnu**“ a chceme v ní alespoň jedno dopoledne v měsíci pokračovat.
- **DĚTSKÁ BIBLICKÁ HODINA** se koná **každou středu od 15,00** v klubovně na faře. V cyklu „Příběhy Boha Abrahamova, Izákova a Jákobova“ začínáme vyprávět o Josefovi. **Předkonfirmační, popř. předkřestní setkání** navazují v 15,45.
- **Výuku angličtiny** vede pro zájemce Dáša Bártová – každou středu na faře od 16,30. Účastní se začátečníci i pokročilí. Možno pojmout i jako doučování.
- **Do MLÁDEŽE** zveme poslední pokřtěné a další vrstevníky, musí však mít ochotu udělat si ve svém bohatém programu okénko.
- Setkání **TŘICÁTNIKŮ** ohlásíme, jakmile bude příležitost.
- **STARŠOVSTVO** mívá svá setkání vždy **první čtvrtek** v měsíci.
- **Pravidelný měsíční rozpis akcí posíláme e-mailem a najdete ho také v kalendáři na www.benesov.evangnet.cz**

PRAVIDELNĚ V SEDLECI-PRČICI

- Každotýdenní **nedělní bohoslužby** začínají zatím v **8, 00 hodin**. První neděli v měsíci konáme v **8,30** „dětské“ bohoslužby se zvěstováním zaměřeným na děti.
- **Ve čtvrtek jsou biblické hodiny pro děti, konfirmandy a mládež.**
- **Biblická hodina** se koná nyní **pravidelně každý v pátek od 19:00 v modlitebně.**
- **ženská setkání** jsou **ve středu od 18 hod.**
- **Kontakt na sestru jáhenku:** Pavla Jandečková, Karla Burky 150, 257 92 Sedlec-Prčice, tel. 604185520, mail: sedlec-prcice@evangnet.cz

PRAVIDELNĚ V SOBĚHRDECH

- **Nedělní bohoslužby** jsou pravidelně v 10 hodin v Soběhrdech. První neděli v měsíci je vysluhována Svatá Večeře Páně. Bohoslužby začínáme všichni společně, děti odcházejí do nedělní školy po krátkém pro ně určeném slovu, které následuje po prvním čtení. Po bohoslužbách vás všechny srdečně zveme ke kávě a rozhovoru na faru.
- **Biblická hodina v Ládví** se koná jednou měsíčně vždy v úterý v 18,00 hod. u rodiny Kovářových. Možný odvoz po domluvě s bratrem farářem. Vždy nejbližší termín je uveden v kalendáři.
- **Biblická hodina v Petroupimi** – se koná jednou měsíčně u Šilínků. Vždy nejbližší termín je uveden v kalendáři.
- **Biblická hodina v Přestavlkách** – se koná jednou měsíčně u Škvorových. Vždy nejbližší termín je uveden v kalendáři.
- **Biblická hodina v Mnichovicích** (u Vášů) se koná jednou za měsíc v pátek od 20 hodin. Vždy nejbližší termín je uveden v kalendáři.
- **Biblická hodina v Hospici Dobrého Pastýře v Čerčanech** se koná dvakrát měsíčně. Vždy nejbližší termín je uveden v kalendáři.
- **Konfirmační cvičení** se koná jednou za tři týdny v sobotu od 14hod.
- Náboženství pro děti předkonfirmačního věku se koná každou středu od 16,30 u Hradečných nebo Vlasáků.
- **Mládež** se schází čtrnáctidenně ve čtvrtek v 17:30 v Čerčanech na husitské faře – setkáváme se s husitským farářem Petrem Wagnerem. Vždy nejbližší termín je uveden v kalendáři. Stránky ekumenické mládeže v Čerčanech: <http://www.bkem.blogspot.com/>

- **Setkání seniorů** se koná na faře jedenkrát za měsíc od 14:00 ve středu po dohodě. Kontakt: René Hudec – 323 649 011 nebo 323 620 128.
- **Střední generace** se schází po domluvě k rozhovoru nad současnými tématy. Vždy nejbližší termín je uveden v kalendáři.
- **Staršovstvo** se schází k pravidelným schůzím zpravidla první pátek v měsíci v 19:30 na faře.
- **Farář** je vám k dispozici na faře v Soběhrdech jsou každou středu od 10 do 12 hodin a od 18 do 20 hodin, i kdykoli jindy po předchozí domluvě.

FS ČCE Benešov: Husova 656, 256 01 Benešov. Kazatel: farář Tomáš Trusina, tel: 317 722 215, e-mail: benesov@evangnet.cz, www stránky: benesov.evangnet.cz.

Číslo účtu 233563947/0300

Kurátor Jiří Zavadil

FS ČCE Soběhrdy: Soběhrdy čp. 21, 256 01 Benešov. Kazatel farář: Petr Turecký tel.:317 795 634; e-mail: sobehrды@evangnet.cz, www stránky: sobehrды.evangnet.cz.

Číslo účtu 1190782/0300.

Kurátor: Jan Rataj

FS ČCE Sedlec-Prčice: Karla Burky 150, 257 92 Sedlec-Prčice. Kazatel: jáhenka Pavla Jandečková, , tel. 604185520, email: sedlec-prcice@evangnet.cz

Kurátor: Petr Dubský

Adresa redakce: Helena Ratajová, Vysoká Lhota 39, 257 22 Čerčany

e-mail: hera2005@volny.cz. Sazba Marie Stolařová e-mail: marie.stolarova@centrum.cz

Vychází 4 x ročně, počet výtisků 400.

Pro členy ČCE v Benešově, Soběhrdech a Sedleci-Prčici zdarma.

Omlouváme se za pozdní vydání tohoto čísla.

Uzávěrka příštího čísla Soběhrdského bratra bude 18. března 2012

Soběhrdský bratr:

Vydává sbor ČCE v Benešově a

sbor ČCE v Soběhrdech

